

[Aage Fogh.]

svarlig og rigtig, og derfor kan vi anbefale den.

Spørgsmaalet om Dagpengesatserne for de enkelte forsikrede, der i Øjeblikket er 9 Kr. 10 Øre, 8 Kr. 10 Øre og 6 Kr. 70 Øre, henholdsvis for Forsørgere, for Ikke-Forsørgere med mindst 8 Aars Medlemstid og for Ikke-Forsørgere med under 8 Aars Medlemstid, blev drøftet meget nøje i Fjor. Jeg finder, at disse Tal er rimelige, og naar det kommer de Børnetillæg og den Huslejegodtgørelse, der kan ydes, hvorved Understøttelsen kan komme op paa 15—16 Kr., forudsat at man ikke støder imod $\frac{4}{5}$'s Grænsen, vil jeg tro, at det er en forsvarlig Understøttelse for Forsørgere med indtil 4 Børn.

Jeg vil gerne i den Forbindelse i al Korthed stille et Spørgsmaal til den højtærede Socialminister. Hvor kan det være, at Dagpenge reguleres ved Udsving paa 2 pCt., medens Husleje og Børnetillæg kun reguleres ved Udsving paa 5 pCt.? I Bemærkningerne staa der, at det er, fordi Børnetillægget udgør en væsentlig mindre Part, og det er jo rigtigt, men det er dog saaledes, at hvis man tager Børnetillæg og Huslejegodtgørelse tilsammen, udgør de to Summer ca. 40 pCt. af det samlede Tilskud til de arbejdsledige, medens Dagpengene udgør 60 pCt. 40 pCt. er dog ikke noget ganske uvæsentligt, og derfor spørger jeg, om det ikke vilde være rimeligt at gennemføre Ensartethed, saa man tog samme Udsving og regulerede ved Udsving paa 2 pCt. for alle Satser, baade Huslejegodtgørelse, Børnetillæg og Dagpenge. Jeg kan godt se, at det ikke er noget stort Spørgsmaal, men det vil ligesom give mere Enhed i hele Historien, og jeg forstaaer, at det er det, man har tilstræbt.

I det store og hele kan jeg altsaa tiltræde de Forslag, der her er stillet. Det er de Forslag, der maatte stilles efter den Form, Lovgivningen fik i Fjor, og vi er tilfredse med dem og kan anbefale dem.

Derimod er jeg ikke helt saa glad for det lille Forslag, der skjuler sig i § 6, Stk. 3, bare halvanden Linie, hvorved der aabnes Adgang for Oprettelse af landsomfattende Kasser, altsaa Kasser med geografisk bestemte Omraader i Stedet for Fagomraader. Principielt er mit Parti og jeg selvfølgelig Tilhængere af saa stor personlig Frihed som muligt, men paa den anden Side er vi interesserede i, at baade Lovgivningen og Administrationen af disse Arbejdsløsheds-kasser gennemføres paa en saadan Maade, at Kassernes Helhed opretholdes. Naar det

er saaledes, at Tilskuddet til Kasserne reguleres efter den Indtægt, de forskellige Fag har, saa spørger jeg den højtærede Socialminister: Hvordan vil man, naar man nu faar Folk fra forskellige Fag, antagelig med en meget uensartet Aflønning, spredt over hele Landet, finde Grundlaget for deres Tilskud?

Jeg vil ogsaa gerne henlede Opmærksomheden paa, at man maa bedømme disse Arbejdsløsheds-kasser i Forhold til Arbejderne. De om jeg saa maa sige bedst udrustede af Arbejderne, de, der har mindst Chance for at blive arbejdsledige, er, idet de staa i Kasse sammen med deres Kolleger, med til at bære en Risiko, hvad det øvrige Samfund maa være dem taknemmelig for, men det kunde jo tænkes — det kan godt være, at det kun er en teoretisk Betragtning —, at naar der nu gives Mulighed for at oprette disse landsomfattende Kasser, kunde Resultatet blive, at de dygtigste af Arbejderne inden for de forskellige Fag, de, der om jeg saa maa sige er sikrest ansat, sluttede sig sammen og dannede deres egen Arbejdsløshedskasse, hvor der vilde blive meget ringe Ledighed, og hvor de derfor vilde slippe meget billigere fra det, medens deres mindre vel udrustede Kolleger blev ladt tilbage, og saa vilde jeg tro, at det vilde blive forholdsvis dyrt for Samfundet at sørge for dem. Jeg har kun villet gøre disse Bemærkninger, fordi jeg ønsker dette Spørgsmaal belyst til Bunds, saa man virkelig kan se, hvad der ligger i det.

Naar man begrunder denne Lovændring med en Henvisning til den kristelige Arbejdsløshedskasse, vil jeg sige, at det er en Begrundelse, som slet ikke behøver at staa der. Jeg kan ikke forstaa, hvorfor den højtærede Socialminister har taget den med; man kunde jo godt begrunde det paa anden Maade, og jeg synes ærlig talt, at det virker mindre tiltalende, at det er de kristelige Arbejdere der paa den Maade bryder Solidariteten. Jeg kunde bedre have forstaaet, om det havde været af politiske Grunde. Jeg skal ikke komme ind paa den Strid, der kunde opstaa der, men jeg kunde tænke mig, at hvis jeg var Arbejder og stod i en Fagforening og var arbejdsløshedsforsikret, saa vilde jeg ikke altid være tilfreds med det ærede Medlem Hr. Gustav Pedersen eller med det ærede Medlem Hr. Eiler Jensen. Jeg kan, som sagt, ikke forstaa, at man fra Lovgivningsmagtens Side direkte vil motivere Bestemmelsen med, at de kristelige Arbejdere skal have deres egen Kasse. Jeg synes ikke, det er nødvendigt, og det smager mig ikke rigtigt. Man kunde jo spørge, hvor vidt